

De video die ik voor mijn presentatie gebruikte vond ik een passende en effectieve vorm om mijn onderzoek mee- te vangen en uit te drukken. Mijn voorgaand onderzoek leende zich goed voor deze vorm, omdat ik de beelden niet behoefde te comprimeren en ze kon verrijken met uitleg van de makers zelf. Video als vorm voel ik me ook bekwaam en (dus) vrij genoeg in om het idee te hebben dat ik over kon brengen wat ik wilde en mijn smaak/stem als architect van dit onderzoek in te zetten. Ik ben dus ook blij dat het gelukt is om de emotionele laag zo puur mogelijk te vangen en kijkers hierop aan te spreken. Pauline zei dat de inkijk op mijn leven op deze manier indruk maakt wat dit voor mij bevestigt.

Voor mijzelf is het een praktische learning om zo veel mogelijk te 'vangen' op zo veel mogelijk momenten; het beeld & geluid in de video heb ik opgenomen nadat ik de visualisaties al eens had besproken, ipv dit meteen te doen. Ook als ik er niks mee van plan ben is het vangen hiervan praktisch handig, en het denken als (potentiële) regisseur brengt voor mij een bepaalde mate van focus en richting aan mijn handelen. Het zorgt ervoor dat ik nadenk over welke conclusies ik kan trekken uit mijn onderzoek en hoe ik dit naar buiten kan brengen. Naast de presentatie-waarde vind ik de video een sterk deelluitkomst van mijn onderzoek; ik kan hiermee een 'stuk van mijzelf' geven aan mogelijke deelnemers en kan het makkelijk fungeren als 'voet in de deur', gespreksstarter o.i.d.

Voor de doelgroep en de context waarin zij zich bevinden heeft dit onderzoek en de video ook betekenis. Ten eerste laat ik hen zichzelf bevragen en bespreken we dingen waar ze zelf minder aandacht aan hadden gegeven. Hiermee creëer ik ook *soft impact*; emoties erkennen en zelfcompassie hiervoor tonen heeft persoonlijk waarde naast het direct bijdragen aan het verbeteren van hun situatie. De keerzijde hiervan ben ik bewust van; een (verborgen) narigheid blootleggen kan pijn doen. Ook geeft deze video (letterlijk) een stem aan *wat* en *wie* ik onderzoek. Door op deze manier met hen samen te werken positioneer ik hun (in mijn optiek) als mede-onderzoekers. In deze context kan er makkelijk een ziektebeeld gehanteerd worden m.b.t deze doelgroep. Dit zet deze doelgroepen neer als zielige, kansloze mensen die slachtoffer van hun situatie zijn, i.p.v. volwaardige mensen die iets aan hun situatie willen en kunnen verbeteren. Dit is betekenisvol omdat ik hiermee van een positief mensbeeld voortzet en distantieer van een ziektebeeld - het is een activistische houding.

Door dit mensbeeld centraal te stellen in de video bevraag ik ook wat/welke ideeën nu in stand worden gehouden; kijkers zien in welke situatie de doelgroep zich in bevindt. Het idee van speciaal onderwijs en de instanties hieromheen als redder begint hiermee op te lossen. Deze instanties heb ik in dit stadium nog niet betrokken, wat wel een te eenzijdig verhaal kan vertellen.

Als presentatiemoment en doel werkte dit in zijn geheel ook positief. Synthetiseren wat ik tot nu toe heb gedaan en gevonden tot een zelfsprekend object werkte stimulerend. Het verhelderde mijn proces; gemaakte stappen logisch en coherent moest neerzetten, en redelijke conclusie(s) hieruit trekken voor vervolgstappen. Het gaf ook richting aan mijn handelen, omdat ik tot een duidelijk, tastbaar ding werkte. Door beide aspecten moest ik reflecteren op mijn gehele proces; zodat ik goed afgestemd was op de 'hartslag' van het project en waar het nu staat.